Ч. 134 (11.475). Львів, середа 19. червня 1929. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Грізне мементо.

Варшавські настрої після львівських подій.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 14. червня 1929.

Саме два тижні минає від візити патріотичних корпорантів в ультра-льояльній „Хвилі". Втихомирились уже корпоранти, втихомирилась і мимоходом пошкодована „Хвиля", і як видно з „Дзєнніка Львовского" то й львівські санатори від стягу „Дзєнніка Львовского" вважають отой прикрий інцидент „зліквідованим". Але нам, не приналежним до жадного з тих трьох, безпосередньо інтересованих таборів, і слідкуючим за рефлексом львівського скандалу на варшавському політичному ґрунті, нам здається, що й після уставлення при друкарні „Хвилі" нового англійського кльозету (на місце розбитого старого) та після розвішення по стінах жидівської школи нових портретів і мап (на місце пошматованих старих) — все одно останній „живьолови одрух сподечевьства" залишив свій слід: у польській політичній атмосфері. Первісне враження у Варшаві було подібне, як після перших звісток про листопадові події: обурення на *жидів*, святотатців і провокаторів. Цим разом прийшов лише далеко швидше „каценяммер" і цим разом не скривано його та не піддержувано вже первісної тези: швидше зорієнтовано щодо справжніх виновників та вдарено по них без фальшивого стиду. Ми, українці, не повинні дивуватися тому ані обурюватися: 1-*) Варшава швидше може повірити, що українці зробили в листопадові роковини ціле повстання, ніж що жиди обкидали камінцями процесію Божого Тіла, і то львівські жиди Вассерів, Альтґандів, Райхів і Розмарінів: 2-*) міжнародня сила жидівства, сила світового пропаґандового апарату та світового капіталу, є сильніша від нинішньої сили українства, а лише з силою рахуються; і врешті 3-*) тенденція протижидівської авантюри, яка по суті била не в жидів, але в уряд, в нинішній кермуючий санаційний табор, ця тенденція була вже занадто білими нитками шита, щоб її зразу не добачити. І тому з обурення на жидів залишився лише жаль до них: навіщо вони такий крик роблять, коли вартість для жидів тих трьох розбитих машин і потрощеного порцелянового кльозету „Хвилі" не стоїть, мовляв, у ніякій пропорції до шкід, яку зробить Польщі пущена в світ та надто роздута вістка про погром! Зрештою, уся увага звернулася вбік — ендеції.

Про ендецію уже всі ґейби забули. Вважали її розбитою, зведеною до рівня одної слабої політичної партії вимираючих фанатиків та мальконтентів, без морального впливу на маси й без реального значіння для розвитку дальших подій у державі. Львівські події з останніх двох тижнів цей погляд перекинули коміть головою. Бо ці події виявили цілу низку моментів, які справді могли стривожити однаково санаційно-урядові кола як і т. зв. демократичну опозицію. Етична вартість антисемітської демагогії, це річ одна, а реальна сила, яку ця демагогія, як тактично-політичний засіб у руках ендеції, може розпутати — це річ зовсім інша. Бо при цій нагоді виявилася: 1) не лише живучість похороненої уже ендеції, але її організованість і метушливість, 2) перебування або в організованих рядах ендеції або під її моральним впливом величезної більшости польської студентської молоді і 3) безперервно тісний звязок ендеції з польським духовенством. Два перші факти мусіли якнайболючіше вразити і санацію і ліву польську демократію; третій — є банкротством церковної політики післятравневих урядів. Адже всупереч гаслам радикалізму, які були голошені побідно у травні 1926-го року групою „чистої" 1-ої бриґади, післятравневий уряд пішов якнайдалі назустріч духовенству (головно в ділянці шкільництва), почасти в імя інтересів закордонної політики, та головно — задля ослаблення ендеції, яка до того часу єдина рекламувала себе опікункою релігії і — клиру. Приєднати собі поміщицтво і клир, це були головні точки програми на знищення ендеції! І ось, роля, яку у львівських подіях відограло польське високе духовенство, мусіла чейже викликати сумні рефлексії на тему політичного „кредо" нинішнього „відендеченого" польського клиру. В імя позбавлення ендеції сильного достойника, якого вона мала в духовних колах, та в імя вщіплення духовенству свідомости не лише національних (по теорії ендеції), але державних (по теорії санації) інтересів, переведено на широку мірку клерикалізацію польського громадянства, яке ось виявляється у масовому зрості проендецьких настроїв! Коли поміщики, Радзівілли та Ярузельські, мають жаль до уряду, якого роблять винуватим за знижку цін жита, то це санація може зрозуміти і — виправдати. Але клир?! Яка невдячність!

Це, так мовити, спеціяльні клопоти санації, зроджені несподівано з протижидівських львівських авантюр. Має їх теж „спеціяльно" — польська демократична лівиця. Цифрове відношення сил парляментарних клюбів, фактичний провід опозиції у руках ППС та ціла тактика соймової ендеції, яка полягає лише на провокуванні лівиці до сутичок з урядом, ця парляментарна ситуація витворила погляд, що нині в Польщі істнують лише два поважні табори — при владі санаційний і в опозиції демократичний, при чому цей останній табор ідентифіковано з ППС. Між цими теж двома таборами прийде — мовляв — до „розрахунку" і ніхто інший, лише ППС буде після санації фактичним спадкоємцем влади.

Ендеції ані уряд ані лівиця ґейби не брали в рахунок. Аж ось раптом преса і поліційна хроніка реєструє факт, що вперве від 3-ох років відбулися прилюдні вуличні демонстрації явно звернені проти нинішньої урядової адміністрації та кермовані — ендецією! Не диво, що „Роботнік" пише про „поворот мами", — поворот ендеції до активного політичного життя Польщі, — і даремне під іронією та сарказмом намагається скрити настрій меляхолії...

Грізним мементо стали львівські ендецькі авантюри і для санації і для лівої опозиції. Грізнішим — ніж це може вони самі розуміють, завжди схильні до „радісного" оптимізму та пронятi (одні й другі) подиву гідною меґальоманією. Отримано новий доказ, що польське громадянство у Східній Галичині є громадянством ендецьким і що кожна неендецька центральна влада мусить у справах східно-галицьких іти або рамя об рамя з ендецією або — на боротьбу з нею. Усяка-ж уступка ендеції — мститься потім десятирицею на владі. Коли уряд освідомить собі це, то здається трішки... запізно: не треба було пп. Ярузельських робити речниками своєї політики на терені Східної Галичини. Алеж і лівиця досіль зовсім легковажила собі факт, що її впливи на східних „кресах" мінімальні (взагалі — ніякі, адже не здобули до сойму із Сх. Галичини та Волині буквально ні одного мандату), що національна політика Варшави є і буде кермована поляками з „кресів", та що національна політика є питанням бути—не бути кожної влади в Польщі.

Ось значіння львівських подій, глибше значіння грізного мементо.

І. Кедрин.

Конференція держав у справі пляну Юнга.

Паризький „Журналь" повідомляє, що вже осягнено принціпіяльну згоду на скликання інтернаціональної дипльоматичної конференції для розгляду пляну Юнґа. Англійський посол у Мадриді Ґреґем повідомив Штреземана, що його уряд в принціпі приймає плян Юнґа. Таку саму заяву зложив також Бріян. Бельґія, Італія та Японія покищо ще не висловилися, одначе їх згода не підлягає жадному сумнівові.

Ця конференція на бажання англійського уряду має відбутися в Льондоні ще перед виїздом Мекдональда до Америки в другій половині червня.

По тім боці Черемошу.

Дальша протиукраїнська кампанія. — „Культуртреґерська" програма лібералів. — Оборонці націонал-царaністів. — Блаженні віруючі. — Інтеримарна комісія в черновецькому ратуші.

Ліберальстична преса дальше веде підюджуючо-провокаційну кампанію проти українців з „Універсулом" на чолі. Та кампанія в першу чергу звернена проти буковинських українців, бо на Буковині найповніше позначилася активізація українського руху. Бажаючи „направити лихо", „Універсул" під тим кличем переводить спеціяльну анкету. „Виновниками" того руху є — очевидно — „рутенські учителі й священики". Тому треба повести продуману акцію для „заспокоєння умів". Першим кроком у тому напрямку

„**мусить бути перенесення рутенських учителів і священиків з цієї** (себто буковинської!— Ред.) **области.** Ми не робимо собі з цього великих надій, бо знаємо, що державні урядовці є стабілізовані. Але все-таки думаємо, що **найдеться багато причин, на яких основі можна буде перенести цих урядовців.** Колиж не можна буде зробити цього на основі істнуючих законів, то нехай **парлямент ухвалить спеціяльний закон для північної Буковини,** щоби раз знищити гніздо осей. До того часу держава має негайний й імперативний обовязок: **не приймати ані одного урядовця не-румуна в області поза Прутом** (себто на північ від Пруту!— Ред.). **Туди треба слати учителів і священиків тільки румунської національности".**

Так виглядає ліберальстична програма. Лібералм є безпосередні, цинічно-щирі на зразок наших всепольків. Те, що вони говорять і роблять, зовсім покривається з „нашою" грабшиною. Тільки — відповідно до рівня свого інтелектуального розвитку, румунські грабщаки є без порівнання примітивніші. Створивши „програму" для „направи лиха", вони передбачують ще внутрішні перепони з румунського боку. Мовляв, серед теперішніх обставин ні один румунський урядовець не піде в ті околиці. Отже треба урядовцям-румунам дати спеціяльні **матеріяльні й моральні користи,** щоби їх притягнути і звязати з цією околицею. Бо дотеперішні румунські учителі й священики „без ніяких **особливих користей,** віддані на всякі неприємности з боку населення", втікають з північної Буковини, а ті, що ще лишилися, тільки чекають хвилі, щоби відійти. Адже ж істнує закон про спеціяльні додатки для урядовців-румунів у язиково-мішаних околицях. В законі про народнє шкільництво є постанова, що учителі, які перейдуть на румунізаторську службу в пограничних областях, одержують 5—10 гектарів на власність. А досі ця постанова не є вповні здійснена.

Ось в чому проявляється журба румунських „патріотів". Особистий інтерес, упривілеєння румунських суспільних покидьків й аферистів, бакшіш у тій чи іншій формі — ось товчок для румунізаторської діяльности „культуртреґерів" з реґату.

Як уже згадувано в попередніх статтях і замітках, положення наших братів під румунською владою не змінилося від приходу „найдемократичнішого уряду" націонал-царaністів. „Хліборобська Правда", український орган націонал-царaністів (посла Кракалії і тов.) в статті „Невдоволені" намагається виправдати продовження протиукраїнського режиму тим, що

„зі зміною правительства не змінялися десятки тисяч урядовців, яких величезна більшість скорумпована і здеморалізована попередніми правительствами, за панування яких бакшіші грали величезну ролю. Навчені на корупцію і бакшіш ці всі урядовці не можуть так скоро привикнути до порядку і до того, щоби бути справедливими і залагоджувати всі справи не по партійній приналежности, але по справедливости. Ці всі урядовці прямо саботують заходи всіх міністерств, і тому так багато невдоволення між горожанами..."

Нац.-царaністи української народности потішають себе кваліфікаційними свідоцтвами

(льояльности) й обіцянками міністра для Буковини Савчука-Савяну, який у своїй промові в Сторожинці заявив, що українці на Буковині є льояльні і є добрими горожанами румунської держави. Тому всі наклепи, які на українців пускають такі газети, як „Універсул“ і „Курентул“ є протидержавною провокацією. Він запеdoречить їх із міністерської трибуни.

Не хочемо відбирати віри Кракалії і тов. в добру волю нац.-царанистів і Савчуків-Савянів, але вони повинні постійно памятати про приказку: „обіцянка-цяцянка...“ До румунських нац.-царанистів у дечому, головно у національному питанні, схожі „наші“ санаційники. І вони після травневого перевороту деклямували про корупцію, деморалізацію і саботаж своїх попередників, співали чутливі пісні про „льояльність українського населення“, осуджували національну політику всеполяків, обіцювали реформи і поправу, поки не скотилися на позицію своїх попередників. Те саме буде й на Буковині. Румунської вдачі і моральних „цінностей“, витворюваних віками, ніщо не змінить — без огляду на партійну приналежність. Тільки важка, систематична, вперта й відповідальна праця (в рямках самостійної української організації) зможе вплинути на поправу положення українського народу під румунською владою, а не чужа ласка навіть „найдемократичнішого уряду“.

Інтеримарна (тимчасова) комісія у черновецькому ратуші вже заінсталювалася. В її складі (який ми в своїм часі подали) зайшли деякі зміни. З українців засідає в тій комісії д-р Панько Клим (нац.-царaніст). При розподілі функцій в міській управі йому віддано реферат статистичний і міських садів. Як бачимо, то нац.-царанисти дуже пошанували свого члена-українця. Вибори до міської ради призначено на 5. серпня ц. р. Цікаво, чи черновецькі українці здобудуться на самостійну акцію, чи знову запобігатимуть чужої ласки.

Радянська Україна.

Вибори у ВУкраїнській Академії Наук.

В Історично-фільольоґічному Відділі ВУАН ухвалено одноголосно отсі кандидатури на нових членів Академії: з історичних наук Всеволода Ігнатовського, президента Білоруської Академії Наук; Михайла Слабченка, автора праць про економічні і суспільні відносини Гетьманщини, з Одеси; Дмитра Яворницького, відомого сеньора дослідників Запорожжа з Катеринослава (Дніпропетровська) і Матвія Яворського історика-марксиста з Харкова; з дослідників мови і письменства: д-ра Василя **Щурата**, д-ра Філярета **Колессу** і Михайла **Возняка**, всіх зі Львова, та поетів — українського Павла Тичину і білоруського Янка Купалу. З інших кандидатів Василь Стефаник перед виборами письменно зголосив резиґнацію. З кандидатур Математично-Природописного Відділу уважається певним вибір академиком проф. Степана Рудницького. Кандидатури відділів будуть ще затверджені Радою ВУАН, якої засідання відбудеться під кінець червня.

Новий грецький район

На території Сталінщини (давної Юзівщини) твориться новий національний район тим разом грецький. Творять його на домагання тамошнього грецького населення, що живе в кількох селах суцільною масою. Новий район має називатись Велико-янисольським.

Всепольський зїзд у Варшаві і поляки з Рад. України.

Радянська преса повідомляє, що до Варшави скликують на липень зїзд поляків з цілого земного ґльобу. Для поляків з України призначено на зїзді 5 місць, а для поляків з цілого СРСР — 14 місць. Як видно з радянської української преси, то поляки з Рад. України хочуть взяти участь у тому зїзді. В тій цілі ведеться там жива робота біля зорганізування всеукраїнського орґанізац. комітету, що мав би підготовити та зорганізувати участь делеґатів польського населення з України у варшавському зїзді. Делеґати поляків з Рад іни мають взяти участь у цьому зїзді під такими гаслами: 1) розкриття справжнього контрреволюційного обличчя зїзду, орґанізованого фашистами; 2) виявлення перед світом правдивих підсумків десятилітнього панування польської буржуазії, основаного на пригнічуванні робітничої кляси і національних меншостей; 3) виявлення правди про СРСР, про його господарські та культурні досягнення і про його національну політику і соціялістичне будівництво. — Під такими гаслами підготовляється участь польського населення з України у всепольському зїзді в Варшаві. Гасла, як бачимо, нічого собі та навряд, чи вибраній делеґації доведеться їх здійснити на цьому зїзді!

Маючи мабуть певність у тому, що цього скромного завдання на варшавському „фашистівському“ зїзді осягнути не вдасться, орґанізують польські комуністи, як про це повідомляє польська преса, свій зїзд дня 14. липня, в якому візьмуть участь теж польські комуністи з усеї земної кулі. На цьому зїзді делеґація з Радянської України мала6, — як додає „Ґазета Поранна“ з 17. червня, — „здемаскувати крізаве правління фашистівської Польщі а також войовничі наміри польського фашизму, спрямовані проти СРСР“. На чолі тієї делеґації поляків з України має стати по інформаціям тієї ґазети Домбаль.

Нам здається, що наведені інформації „Ґазети Поранної“ про комуністичний зїзд та участь делеґації з України в ньому не дуже джерельні і ще менше певні. В них щось помикичене.

Памятник Шевченка в Харкові.

Харківські окружні установи рішили збудувати памятник Тарасові Шевченкові в Харкові. Місце, в якому мав би стати памятник, ще не означене. Але підготовка до будови вже в повному ході. Покищо збирають фонди. Памятник мають невідклично збудувати в 1930 р.

Поліціянтки в Польщі.

У „Моніторі“ з 15. червня є розпорядок мінства вн. справ про отворення у Варшаві поліційної школи для рядовичок. На курсі може бути 1000 учасниць.

Мекдональд про справу національних меншостей.

Новий провідник британської політики, Ремсі Мекдональд опублікував у червневому числі німецького журналу „Часопис для геополітики“ статтю про справу національних меншостей, яка має особливе значіння з огляду на відбуті наради Ради Ліги Націй над цею справою в Мадриді, а яка появилася була перед цими нарадами. Тому ми подаємо далі дослівно цю статтю.

„Власне той факт, — пише Мекдональд — що останніми часами в Европі завелося багато диктатур, мусить бути для неї остереженням, що справи національних меншостей треба трактувати в дусі обопільної пошани, обопільної уступчивости. Лише тоді можна оминути поважних труднощів.

„Коли опубліковано мирові договори в Парижі, то при певному знанні европейської історії та певному розумінні небезпек надмірного націоналізму, можна було лише хитати головою з приводу брутальности переможців та легкодушного з їх боку трактування справи національних меншостей.

„Як легкодушно в цих договорах трактовано національні меншости, ясно видно з тих цифр, при яких жидів не зазначено, як окрему національність: 27-міліонове населення Польщі містило в собі підчас ратифікації договору 6 міліонів людей чужого походження. Чехословаччина на 13 міліонів населення мала 3.250.000 німецьких і 745.000 мадярських мешканців. На 7 міліонів горожан мадярської держави було понад 500.000 німців і майже чверть міліона мешканців інших народів. В Румунії справа стояла ще гірше, бо половина Трансильванії була нерумунською. Буковина була німецькою (?), Бесарабія російською (?) та українською, а в Добруджі живе мішанина болгарів, росіян, німців та турків.

„З того часу Греція та Болгарія признали національні македонські меншости, одначе Югославія запевняє, що взагалі не істнують ніякі македонці. Взагалі при установленні границь балканських держав не звернено жадної уваги на національну приналежність населення. Навпаки, президент Вільсон виразно заявив, що право самоозначення народів має бути приноровлене лише у відношенні до переможених держав.

„Таким чином Македонія далі лишилася в стані постійного незадоволення та огірчення. Таким чином розпочалася боротьба ріжних інших національностей. Бенеш зробив у своїх „Воєнних споминах“ дуже цікаві ревеляції про це. Ельзас та область Саари так само є красномовним прикладом того, як трактується національні меншости.

„Навіть найґеніяльніший політик не може дати европейським державам такі границі, які цілковито покривались би з національністю. Народи занадто перемішалися між собою; так повстали окремі національні острови, які не

Д-Р Е. БУРАЧИНСЬКИЙ.

25-ліття Народньої Лічниці.

(Продовження.)

Вкінці в „Діла“ (26. XII. 1904. р.) виймаємо вістку, що тоді внесено до міністерства рекурс проти рішення намісництва, яке даючи концесію до виконування лікарської практики у Н. Л. поручило, щоби всі написи на зовні і внутрі були поміщені в українській і польській мові. На цей рекурс відповідь не надійшла і написи лишились лише в одній мові.

У 1904 р. мала вже Н. Л. 4 відділи: 1) внутрішній і діточий, де ординували д-р Озаркевич і д-р М. Вахнянин, 2) хірурґічний з ординатором ф. д-р Р. Барончем, 3) окулістичний, де ординував д-р Грушкевич і 4) жіночий з ординаторами д-р Морачевською та д-р Брайтером. У 1905 р. прийшов ще і шкірний відділ під орудою д-р Чачковського. Хірурґічний відділ обняв тоді д-р К. Вільчик, а вушний відділ д-р Заблоцький, які провадили їх аж до 1908 р. (до часу убивства ґр. Потоцького). Опісля обняв хірурґічний відділ д-р А. Вольф і вів його аж до війни. Після війни перебрав його д-р Яків Зельцер та працював там аж до 1926 р.

Головою Товариства до 1913 р. був крил. о. Чапельський. На останніх загальних зборах перед війною (2. IV. 1913 р.) подав голова до відома, що товариство дістало запис від бл. п. о. Залуцького, пароха Теребовлі, в сумі 20.000 корон; одначе через протест рідні товариство дістало лише 14.000, які здепоновано в „Земельному Банку“ та на жаль, вони опісля цілком здевалюувалися. Головою став тоді крил. о. Т. Войнаровський. Слідуючі загальні збори, які приготовувано на вересень 1914 р., через війну не відбулися.

У часі війни Н. Л. була неділяльна; ординуючі лікарі або пішли до війська або виїхали зі Львова. Російські війська зробили там малий шпиталь. Опісля, після повороту д-ра Озаркевича у вересні 1915 р., хоч він намагався її реактивувати, годі було це зробити через його недугу, на яку він і помер 21. IX. 1916 р. у Відні.

Тоді перебрав дирекцію Н. Л. д-р Бронислав Овчарський, а разом з ним працювали: д-р Л. Сафіян, д-р Брайтер та д-р Сильвестер Дрималик, який виконував львину часть праці. А було її чимало, бо треба було богато дечого там доповнити. У часі інвазії російські лікарі забрали з Н. Л. богато приладдя і все білля, богато інструментів віддано до полевого шпиталя „Червоного Хреста“. На загальних зборах дня 19. лютого 1918 р. вибрано головою бл. п. епископа Боцяна. 1921 р. став головою о. прелат Л. Куницький, у 1923 р. був ним д-р Куровець, від 1924—1927 головував д-р В. Вахнянин, а тепер головою є сен. В. Децикевич. Після війни директором Н. Л. став д-р С. Дрималик, який вів дирекцію аж до смерти (кінець 1923 р.) Він згинув, як жовнір на становищі, бо при виконуванні практики в Лічниці заразився при операції й помер на заказження крови. Від 1924 р. став директором д-р Куровець.

Сьогодні має Н. Л. вісім відділів: внутрішній, діточий, очний, хірурґічний, ушний, жіночий, шкірний та дентистичний. Перед двома роками купила Н. Л. кремінну лямпу, а тепер апарати Рентґена коштом коло 2.000 дол. У ній працюють за одним виімком самі лікарі-українці (14).

Уже в перших роках свого істнування здобула собі Н. Л. у цілій українській части Галичини розголос, який з кожним роком зростав. Сьогодні нема певно ніодного села, де не булоб відоме імя Н. Л. Вона зєднала собі добре імя не лиш у своїх, але й у чужих, яких число доходить до 40 проц. усіх хорих, що шукають у неї помочі. У минулому році було нових хорих 8.200, та з них богато приходить більше разів, так, що всіх порад уділено за той рік коло 25.000 Коли зважимо, що в неділі і свята Н. Л. не функціонує, та що в вакаційний час є вона задля ремонту замкнена, то побачимо, що пересічне число хорих на день праці є 100 осіб.

Щодо членів, то в перших роках було їх більше, як тепер; число їх доходило тоді до 800, між ними було богато духовенства й урядничої інтеліґенції. Останніми роками число членів доходить до 100. На кошта удержування Н. Л. складалися спершу грошева підмога митрополита, опісля членські вкладки, добровільні дари й записи, вкінці грошеві субвенції міста Львова й українських установ.

Після війни старається Н. Л. заповнити всі прогалини й направити недостачі, що їх викликує наш гіґієнічно-санітарний стан. У першу чергу звернула вона спеціяльну увагу на лікування шкільної молоді. Кілька літ давала вона приміщення „Порадні Матерей“, поки остання в 1925 р. завдяки новій великій жертві митрополита не дістала окремого поміщення у власній хаті при вул. Холоровських. Не зважаючи на це, й дальше управа Н. Л. присвячувала богато уваги цій справі й піклувалася, щоб і молодь шкіл У. П. Т. могла дістати належну їй лікарську опіку. Тому вже в 1927 р. отворила навіть дентистичний відділ, призначений головно для молоді, але і в інших відділах становить шкільна молодь одну пяту часть усіх хорих.

(Докінчення буде.)

існують, як самостійні держави і які годі прилучити до їх національних держав. Таким чином в інтересі мира ми мусимо поважно задуматися, які треба дати права меншостям супроти держави і навпаки, державі супроти меншостей. Що найменше ми мусимо дбати про те, щоби населення національних меншостей чуло себе, як дома, в тих державах, до яких воно політично належить, і щоби тому могло співпрацювати в державному житті.

„Деякі держави, що повстали на руїнах австро-угорської монархії, як наприклад Чехословаччина та Югославія складаються лише з мішанини ріжних національностей. Тут проблема стоїть інакше. Тут розходиться не про зміну границь, лише про заведення свободи та справедливости в середині цих держав. У цих державах особливо загострює та поглиблює національні ріжниці — ріжниця релігійна. Заходи, які в цьому випадку треба зробити, зовсім ясні, коли тільки обективно подивитися на справу,— а саме треба скасувати ці ріжниці щодо прав горожан; треба шанувати ріжниці язикові та релігійні у законодавстві, адміністрації та вихованні; треба завести самоуправу скрізь там, де з чужих національностей можна утворити окремі провінції. Все це треба конечно перевести. Люди, які при цих безконечних, знову відновлюваних суперечках, утратили терпець, часто казали мені, що якби ліберальна політика дала ріжні права національним меншостям, ці меншости почали би надуживати їх.

„Одначе, що робити з огляду на величезні труднощі, як не витримати при творенні добра? Власне це в найбільшій мірі буде утруднювати можливість надужить, і метода справедливого поступовання, а також активна пропаганда проти тих, що викликають неспокій, досі показалися найкращим шляхом для оборони держави від внутрішніх неспокоїв.

„Особливо тяжким є становище в Югославії, де наслідком „сербизування хорватів" ні одні, ні другі не хочуть працювати зі собою, і де держава має вибір між двома лихами: безконечні та безрезультатні парляментарні дебати або диктатура, в якої тимчасовий характер ніхто не вірить.

„Італія веде небезпечну політику і покищо деякий час, — та лише деякий час, — може це робити, не порушуючи миру Европи. Мирові договори приділили Італії великі німецькі та славянські области, які вона пробує італіянізувати усіма способами примусу та насильства.

„Коли взяти на увагу умови, під якими ці области були політично прилучені, та той факт, що ми всі для цих вислідів світової війни мусіли терпіти та проливати кров, то не вільно замикати так трактованим меншостям останього виходу, а саме можливости звертатися до Ліги Націй, як мирового судді.

„Це велике нещастя, що контроля Ліги Націй у справах про відношення держав до їх меншостей не відноситься до тих держав, що, як Італія, істнували вже перед війною, що вона практично навіть зменшена. Це мусить бути направлене через заведення дійсної контролі з боку Ліги Націй, треба усунути технічні трудности для висилання зажалень. Далі треба, щоби оборонні мотиви заскаржених держав були публіковані. Нарешті требаб швидко утворити постійну комісію для національних меншостей, яка мусілаб працювати з виключенням усякої таємної диплеьоматії. Д-р Штреземан заповів у свойому протесті в грудні минулого року в Люгані, який викликала друга сторона, що він на найближчому пленумі Ліги Націй поставить у всій широті питання про оборону меншостей. Кожний, хто працює для забезпечення миру в Европі, з цілого серця побажав йому доброго успіху".

З цеї статті ми бачимо, що Мекдональд має безперечно добрі заміри в справі національних меншостей, одначе виявляє за слабе обзнайомлення з національними відносинами, які панують у середній та східній Европі. Особливо фатально представляється справа для українських національних меншостей. Мекдональд знає у Чехословаччині лише німецькі та мадярські меншости, бо ні словом не згадує за українську меншість. Так само Буковина в його уяві є німецькою, хоч в дійсности вона є в 3/4 суцільно українською, а в 1/4 румунською. Так само з якихось причин Мекдональд не вважав за відповідне хоч словом згадати про величезні національні меншости, які суцільною територією живуть у Польщі.

Ця стаття визначного англійського політика і державного мужа показує, що нам не вільно занедбувати відповідної пропаганди на міжнародньому полі.

Боротьба з релігією в СРСР.

Луначарський про методи боротьби з релігією.

В Москві відбувся всесоюзний зїзд безвірників. Дня 14. червня промовляв на ньому керманич освіти у СРСР Луначарський. Він говорив між іншим: „Ми повинні пригоровити три методи боротьби з релігією. Перша й найголовніша — це боротьба за соціялізм, за перебудування побуту, від якого залежить свідомість людини. Друга метода — широка пропаґанда й аґітація, тоб-то антирелігійний вплив на свідомість. І нарешті остання метода, яку можна приноровлювати тільки в деяких випадках, — це метода адміністративного впливу. Більше ніж досі треба мобілізувати на боротьбу з релігією наукові сили. До того ж слід памятати, що релігія складається не тільки з неправдивих уявлень про світ, а й з певних настроїв і почувань. Треба критикувати релігійний світогляд, як світогляд рабський, що ненавидить людину, її тіло, її земні бажання. Усьому цьому треба протиставити комуністичні норми життя, показати на практиці, як введення нових форм і колективне співробітництво підносить людину на вищий рівень". Методи продумані добре, але навряд чи успішні. Наведені слова Луначарського свідчать тільки про те, що комуністи беруться наступати на релігію дуже серіозно. Видно, що дотеперішня їх тактика в тій ділянці не принесла бажаних успіхів. А зводилась вона переважно до блазенського ображування комсомольцями релігійних почувань вірних церкви.

Новопамічені методи боротьби, до адміністративних включно, теж не принесуть бажаних успіхів, бо з вірою не можна взагалі боротись. Віра, це внутрішня справа кожної людини, якої не можна вигнати з її душі ні адміністративними засобами, ні науковими арґументами. Віри не може релігійній людині заступити ніщо. Переслідування віри може її узброїти у фанатизм, якому не страшні ніякі жертви. А коли дійде до жертв, то дійде і до скріплення віри, бо жертви находять все широкий відгомін у людей та мобілізують нових мучеників. Коли Луначарський каже, що релігійному світоглядові треба протиставити комуністичний, що нібито „підносить" людину, то це дійсно сміху варте. Тепер у світі ніякий світогляд, ніяка реалізована в життї доктрина не зневажає до тої міри гідности людини, що комуністичний устрій. Там не може бути й мови про якунебудь свободу, але навпаки, там усюди слідне якраз найгірше рабство. Кожний інакше думаючий від комуніста не має права голосно думати. Там не тільки рабство, але й облуда та брехня, криводушіє і обман здобули собі право горожанства. Отже чи може комунізм заступити віру тим, що їм нічого іншого в тому страшному середовищі не остало крім віри.

Харчові труднощі в містах СРСР.

У віденській газеті „Нає Фрає Прессе" знаходимо цікавий допис д-ра Дойча про брак поживи по містах Радянського Союзу. Він каже, що в Ленінграді вже в 5 годині вранці перед крамницями починають творитися величезні черги, які чекають на продаж мяса та молока. Такі черги, — каже він, — є також у Москві, Харкові і взагалі по всіх містах. В грудні минулого року заведено книжки на одержування засобів поживи. На основі цих книжок „працюючий" нарід (члени профспілок) може одержати з кооперативи та державних крамниць 20 декаґр. житнього хліба й 20 декаґрамів пшеничного денно, 1,2 кільоґр. цукру на місяць, 0,6 кільоґр. масла (теж на місяць), і все це в наперед означених днях. Крім того на місяць на особу припадає 10 декаґр. чаю, 75 декаґр макаронів, 50 декаґр. рижу, 25 декаґр. мила до прання, а час від часу ще 1 кільоґр. ячмінних круп або 10 яєць. Ціни в приватних крамницях 2—3 рази дорожчі. Наприклад кільограм мяса коштує в кооперативі 1.30 до 2.50 карб., а в приватній торговлі 2 до 4 карб., і те саме є з цукром, маслом та іншими засобами поживи.

Чужинець, що приїздить до Радянського Союзу не може майже нічого купити по крамницях, а по готелях панує страшна дорожня. Наприклад в ленінградських готелях одна мясна потрава коштує долара, один кавалок цукру 2 і пів цента, порція чаю пів долара.

Нова залізниця на Покутті.

До Кут приїхали інжиніри та техніки з помічним персоналом, щоби почати працю над визначенням залізничої траси, яка получить Покуття із залізничим шляхом Львів-Снятин. Злуку переведуть на шляху Кути-Вижниця, а відси через ром. територію транзіт на Залуче-Неполоківці (Ґріґоре-Ґіка Вода). Працюють теж над будовою вузкоторової залізниці Кути- Гриньова, а потім далі в гори до ром. кордону.

Тютюнник розстріляний?

Варшавські часописи повідомляють, будь-то би з Харкова прийшла вістка про розстріляння на приказ більшовицького уряду отамана Тютюнника. Його арештували ще з 8 товаришами і розстріляли під закидом, що веде протибільшовицьку акцію

Чи мирові договори треба зревідувати?

Мекдональд у справі нац. меншостей.

„Сайдей Таймс" помістив Мекдональдову статтю в справі нац. меншостей п. з. „Чи мирові договори треба зревідувати?" Париські телеграми не подають змісту статті, зазначують лише, що ельзаське населення Мекдональд уважає нац. меншістю Франції. „Еко де Парі" пригадує, що недавно М. оголосив у „Кельніше Цаг." і „Цайтшріфт фір Ґеополітік" статтю, звернену проти Польщі. Часопис зазначує від себе, що для нікого не є тайною, що Лейбур Парті все отверто осуджувала польсько-румунський кордон. „Тамп" зазначує, що Мекдональдова політика може довести до найгрізніших міжнар. комплікацій.

Конгрес Вальдемарасових прихильників.

Дня 16. червня відбувся конгрес Вальдемарасових прихильників, що гуртуються в партії тавтінників. Постановили скликати на італ. зразок Нац. Раду. Прем. Вальдемарас у промові зазначив, що з огляду на вислід англ. виборів і що Лейбур Парті прийшла до влади, Литва могтиме зачати наново інтервенцію в справі Вильна та Виленщини. Польщі закинув В., що організує терористичні акти на Литві та заповів, що внесе меморіял до Ліги Націй з новими зажаленнями на польський уряд.

Важні диплеьоматичні наради в Парижі.

„Журналь" повідомляє з Мадриду, що Штреземан підчас побуту в Парижі розмовлятиме не лише з Бріяном, але й з Пуанкаре в справі висліду конференції знавців. Можливо, що коли з кінцем тижня прийдуть у Париж Мекдональд і бельґ. прем. Жаспар, то тоді відбудуться розмови зі Штреземаном і Бріяном у справі речинця конференції та в справі оконечної ліквідації війни, головнож у справі обовяз. сили Йонгового пляну. Кажуть, що Мекдональд поробив заходи, щоби конференція вел. держав у справі репарацій відбулася в Льондоні. Тоді Штреземан пробув би в Парижі недовго.

Присуд у процесі Якубовського.

У Найштреліц оголосили присуд у процесі званім п. н. процесу Якубовського. Артура Ноґенса за кривоприсягу засудили на $1\frac{1}{2}$ року тюрми, а за вбивство на кару смерти. Молодшого брата його Фріца Ноґенса за поміч у вбивстві та за кривоприсягу з узглядненням його молодого віку засудили на 4 роки й 3 міс. Мати Ногенсів за співучасть у вбивстві та кривоприсягу дістала 9 літ тюрми, Крайцфельд за кривоприсягу $1\frac{1}{2}$ року тюрми. В справі участи Якубовського в убивстві суд не видав оконечного оречення. Буде це завданням поступовання в справі ревізії процесу, до якої довела Ліга Оборони Прав Людини та Горожанина. Щодо Якубовського були поважні підозріння, але на розправі виринули поважні сумніви щодо його вини. Тому суд не може оголосити Якубовського невинним і лише зазначує, що щодо його вини є поважні сумніви. Тяжкі кари, наложені на обвинувачених, напр. на Келерову, перевищили навіть прокуратор. внесення. Суд умотивував це так, що обвинувачені фальшивими зізнаннями в попереднім процесі причинилися до смерти Якубовського. Адв. Бранд від імени Ліги Оборони Прав Людини та Громадянина просив, щоби суд звернувся до меклебурського уряду, аби присуду смерти на Арт. Ноґенсі не виконано.

Розправа проти Уліца.

Розправу проти бувш. посла шлеського сойму, Уліца, обвинуваченого у піддержуванні дезерції, визначили на 27. червня перед катовицьким судом.

Стійте в обороні прав української мови.

Українським обезпеченцям у львівській Касі Хорих до відома.

Українські представники, що засідають в установ Каси Хорих міста Львова, неодно-кратно мали нагоду переконатися, що україн-ські обезпечені у цій касі дуже часто самі не шанують прав рідної мови. Всякі письма і по-дання вносять вони у польській мові, так само послугуються польською мовою при устних взаєминах.

Таке жалюгідне поступовання свідомих, на незалежних становищах, людей, нічим не оправ-дане. Навпаки, воно шкідливе й деморалізуючо впливає на менше свідомих.

Звертаємося тому із закликом до всіх обез-печених у Касі Хорих міста Львова, щоби при кожній нагоді шанували права рідної мови, а коли би заходили випадки їх нарушення, не-гайно доносили про те українській делеґації.

Одночасно взиваємо всі українські інститу-ції у Львові, щоби не приймали платничих нака-зів у польській мові на бляикетах з польським текстом. На випадок відмови зі сторони Каси Хорих доручувати накази на бляикетах з укра-їнським текстом, належить вносити спротиви до Управи Каси Хорих міста Львова.

Українська Делеґація в Касі Хорих м. Львова.

Орґанізаційний рух.

ДОВІРОЧНА НАРАДА УНДО В КАЛУШІ.

В понеділок, дня 10 ц. м. відбулась у салі Народнього Дому в Калуші при співучасти по-слів О. Луцького, Д. Великановича і М. Струтин-ського довірочна нарада УНДО. Нараду відкрив голова комітету УНДО в Калуші д-р Сохацький Іван, витаючи зібраних у числі 800 відпоручни-ків громад повіту. Реферували посли: Великано-вич про діяльність послів УНДО як у соймі так і поза його границями, Луцький про господарські справи та економічне положення нашого села і міста, Струтинський про стан освіти й україн-ського шкільництва під Польщею. По вичерпую-чих звітах о. Кравчук (з Неґовець) в коротків а палкій промові взивав зібраних до ощадности, якої так потрібно для економічного піднесення нашого села. Серед зібраних видно було велике зацікавлення всіми порушеними справами. По короткій а живій дискусії на внесення д-ра Кори-товського Т. збори висловили повне довіря по-слам Українського Національно-Демократичного Обєднання за їх повну посвяти працю для добра українського народу та візвали їх і на дальше ви-тримати на дотеперішньому політичному стано-вищі. Віче покінчено відспіванням національ-ного гимну. По вічу селяни громадно ставили до послів ряд запитів у громадських і особистих справах, — на що одержали вичерпуючу від-повідь.

НОВИНКИ

— **Ювилейні відзнаки „Просвіти“.** Т-во „Про-світа“ повідомляє: „Вже є готові ювилейні від-знаки Т-ва „Просвіта“. Зроблені з твердого ма-теріялу, посріблювані, оксидовані на довгій шпильці, надаються до тривалого ношення. Ці-на одної штуки в краю 50 сот. Купувати тільки в канцелярії філії „Просвіти“. Окремих замов-лень не полагоджується“. **Ювилейний Комітет Т-ва „Просвіта“.**

— **Святотатство.** У понеділок досвітком обі-крали втрете церкву на Знесінні. Злодії забрали чашу і все, що було ціннішого.

— **Ревізії серед пластунів в Зборові.** Пишуть нам зі Зборова: Дня 11. ц. м. переведено тут ре-візію у Степана Купчика, куріиного тутешньо-го пласту, у Марії Тимкевич, звязкової і Івана Новаківського, уч. VI. кл. бувшого пластуна. Після 4-годинної ревізії, взяли їх на поліцію і пізно вечером випустили. Поліція забрала про-токольну книгу, збірку народніх пісень і бага-то чисто-літературних творів. Все друковане та писане опинилося в руках поліції.

— **Відгомін листопада 1928 р.** Повідомляють нас, що Окружний Суд в Тернополі засудив п. Ольгу Богачевську зі Струсова на 50 зол. кари за те, що вона мала відтягати шкільних дітей у селі Сороці, скалатського повіту, від участи в польських державних обходах у листопаді 1928 р.

— **Балалайковий концерт.** Пишуть нам: Дня 13. ц. м. зіхала до Підгаєць балалайкова ор-хестра з хором трупи Ропицького. Програма зложена з російських народніх пісень і баналь-них романсів, пересічна. Куди краще був попе-редній концерт під цим-же проводом, прибли-зно перед роком, при відміннім складі трупи. Вражало одно: афіші були виключно польські, а підчас самого концерту п. Ропицький запові-дав поодинокі точки програми також лише в польській мові. Дивне, що син нашого галиць-кого священика, який приїзжає в наше середо-вище і хоче тягнути матеріяльні зиски з укра-їнської суспільности, не вважає відповідним бодай для приличности і для інтересу! — звер-татись до публики друком і словом у двох мо-вах. Навіть, коли він разом зі своєю трупою хо-че „вдаряти в екзотику“ виступаючи як москов-ський ансамбль, то й тоді наше громадянство повинно пригадати йому, хто він і де він.

— **Іспит зрілости** в дівочій учительській се-мінарії „Рідної Школи“ у Львові відбувся під проводом відпоручника Шкільної Кураторії Артура Копача, директора державних учитель-ських курсів від 10. до 15. червня ц. р. Іспит зло-жили: 1) Біленька Ольга, 2) Була Ольга, 3) Ви-хопень Ольга, 4) Гаращак Любомира, 5) Горо-диська де Братко Олександра Марія, 6) Гузар Романа, 7) Кіндій Марія, 8) Коваль Стефанія, 9) Ковальчук Ольга, 10) Конюх Ольга, 11) Ко-ритко Ірина, 12) Коцур Софія, 13) Левицька Сте-фанія, 14) Мазурек Евгенія, 15) Панчак Ольга, 16) Пасіка Стефанія, 17) Романів Олена, 18) Ру-тар Анна, 19) Савків Марія Ольга, 20) Савяк Ма-рія, 21) Сениця Лідія, 22) Турула Анастазія, 23) Чорній Володимира, 24) Яцек Ева, з тих 20 з українською і польською мовою навчання, 4 тільки з українською. Вісім репробовано на рік при устнім іспиті, дві по письменнім, чотири відступили від іспиту.

— **Іспит зрілости** в жіночій семинарії „Р. Школи“ УПТ. в Самборі відбувся під проводом делегата, директора уч. семинарії А. Орловсько-го від 3. до 8. червня. Здало 30 учениць, дві від-ступили, а 4 репробовано на рік. Здали: 1) Біла Анна, 2) Бокало Марія, 3) Цапінська Ірина, 4) Химяк Стефанія, 5) Децик Ольга, 6) Глуха Во-лодимира, 7) Горницька Неоніля, 8) Івашків Ірина, 9) Івашків Пелагія, 10) Качмар Іванна, 11) Кухар Іванна, 12) Кульчицька-Дашинич Людві-ка, 13) Кульчицька-Поливка Людвика, 14) Куль-чицька Стефанія, 15) Латкевич Михайлина, 16) Ленкавська Катерина, 17) Маланій Стефанія, 18) Манастирська Степанія, 19) Мартинович Оксана, 20) Міхневич Михайлина, 21) Петрунів Наталія, 22) Топольницька Елеонора, 23) Сава-рин Олена, 24) Тимчишин Марія, 25) Тиховська Марія, 26) Тлустьо Софія, 27) Вітер Ольга, 28) Вовк Марія, 29) Винницька Ангелина, 30) Зараз-ка Теодора.

— **Театр Станиславського у Львові.** Небавком приїде до Львова на кілька виступів ґрупа ар-тистів „Мистецького Театру“ Станиславського у Москві. Це праський ґурток цього театру, що має славу найліпшого в світі. Артисти ці дадуть у львівськім Великім Театрі: „Біда не гріх“ Островського, „Вишневий сад“ Чехова, „Одру-жіння“ Гоголя, „На дні“ Горкого. Перший ви-ступ у четвер, 20. червня, дальші в пятницю, су-боту та неділю. Директором згаданої групи те-атру Станиславського є А. Павлов.

— **Чи „Дзеннік Львовскі“ перестане виходи-ти?** „Львовскі Курєр Цодзенни“ повідомляє дня 18. червня: „Як довідуємося „Дзеннік Львовскі“ припинив з нинішнього дня видавництво поне-ділкового числа. Є це початок, як ми у свій час заповідали, агонії цього сезонового денника, який у найближчім часі перестане взагалі вихо-дити“. Від себе хіба додамо, що „Львовскі Ку-рєр Цодзенни“ не належить до тих часописів, які є „позасезоновими“ і можуть із самовпев-ненням віщувати іншим органам коротше жит-тя, ніж самим собі.

— **Небезпечні відповіди.** Праський двотижне-вик „Правда“ уладив анкету на питання: „Яке ви заняли би становище на випадок війни, евен-туально світової війни“. В анкеті взяли участь визначні вчені й письменники. Відповіди Айн-штайна, Барбюса й кількох інших сконфіско-вано.

—**Міс Буковина.** Чернівці за прикладом інших держав зорганізували конкурс жіночої краси з усієї Буковини. У конкурсі взяло участь 600 представниць. 2. червня проголошено вислід: першу премію дістала артистка українського театру на Буковині Марія Павловська.

— **Смерть великого актора.** Помер 72-літній актор віденського Бурґтеатру Макс Девріент, один із найчільніших акторів старої школи на німецькій сцені. Уродився він у Ганновері, а де-бютував як 21-літній хлопець в „Орлеанській Діві“. Три роки пізніше зааніґажували його до міського театру до Відня і там оселився він на постійно. Перший його виступ у Бурґтеатрі був у 1882 р. у „Розбійниках“ Шілера. Головними його ролями були типи королів, аристократів, джентельменів, елеґантів, — в пізніших роках трагічні характери. Девріент зберіг до смерти здоровий вид і поставу та риси клясично гар-ного мущини.

— **Париський діямант найдений.** Парижська сензація з чудовим діямантом артистки Сорель скінчена. Злодії, які зорганізували крадіж з професійною зручністю не мали досвіду, бо впали в руки поліції найзвичайнішим шляхом. Кілька днів пізніше якийсь молодець зголосив-ся до великої золотарської крамниці в самім центрі міста і запропонував продажу діяманту. Тому, що всі золотарі в Парижі мали вже від поліції найточніший опис цього дорогоцінно-го каменя, молодий ромун, що приніс його, вже не вийшов з крамниці сам. Він дістав цей дія-мант від якогось австрійця Шварца, якого та-кож арештували негайно. 40.000 фр. нагороди дістане поліційний урядовець, що причинився до викриття злодіїв.

— **Видобули корабель Калігулі.** З озера Немі видобули корабель цісаря Калігулі, який про-лежав там майже дві тисячі літ. Італійський у-ряд приказав спустити воду до окремого ре-зервуару. Праця тривала два роки. Корабель цей довгий на 30 метрів. У ньому найшли вартісну різьбу з бронзу, голову льва з перстенем у зу-бах. На місце знахідки зїздяться журналісти з усього світа.

— **Ще один, що дався облудити „на коверту“.** Петро Кіляр із Туринки (пов. Жовква) привіз до Львова масло на продаж. Якийсь незнаний Кіля-реві осібняк казав віднести масло під ч. 7. при вул. Підвалля. Щоби бути певним, що Кіляр за-несе масло, взяв від нього 75 зол. і вложив їх у коверту. Щоби здобути довіря селянина до іншої коверти вложив 100 зол., якими мав заплатити масло. Та зараз зрезиґнував із купна масла і звернув Кіляреві коверту з 75 зол., а сам пішов перехідною брамою. Щойно по його відході пере-конався Кіляр, що замісць 75 зол. незнакомий дав йому вирізки з ґазет.

— **Чого не вільно жіноцтву в Ню-Йорку.** Кондуктори омнібусів у Ню-Йорку дістали та-кий приказ від своєї „влади“, а саме: вважати на те, щоби молоді дівчата (й пані, які нелегко відріжнити від дівчат) не робили знайомостей з молодими мущинами. Як кондуктор, має зорієнтуватись, чи жінка, яка забалакає до су-сіда, є його шлюбною жінкою, чи сестрою, це вже є справа, яку управа міста та омнібусів у Ню-Йорку залишає психольоґічній провизли-вости кондукторів. Та фактом є те, що омнібу-си є одним із останніх місць, звідки в Ню-Йор-ку проганяють флірт непередбачений у наслід-ках. Не вільно фліртувати на пляжі, вулиці, в каварні, ресторані, а дуже важко робити це в театрі та кіні. Чи на це здобуло собі американ-ське жіноцтво рівноправність у всіх ділянках суспільного життя, щоби його позбавили сво-боди в найважнішій для нього ділянці?

— **Цар черцем на Сибірі.** В Естонії, в малім місточку Гунґерсбурґ, помер 90-літній нащадок шляхотської рідні Віктор Базилевський, колись власник копалень, один із найбільших багатіїв російської імперії. Він залишив спомини, що побачуть небавком світ, а з яких уже нині пре-са передає одну сензаційну ревеляцію. В Росії віддавна були люди, які твердили, що завзятий ворог Наполеона цар Олександер І не помер на Кримі в 1825 р. від пропасниці і що його могила була порожня. В. Базилевський твердить, що він знав на Сибірі купця Кромова, який виявив йому тайну про життя одного самотного черця, званого „святим старцем“, на імення Федір Кузь-мич. Цього старця вважали святим на далеких сибірських просторах. Коли він занедужав по-важно в 1860 р., Кромов бачив його перед смер-тю і довідався від умираючого, що він — О-лександер І. Умираючий передав йому на доказ документи і фотографії, які прохав передати Олександрові II. Базилевський каже, що опові-дав про це великій княжні Ользі Олександров-ні, сестрі Миколи II., а вона відповіла, що Федір Кузьмич був. імператором Олександром І., який добровільно пішов на вигнання і вмер не в 48 р. життя, а в 83-ім. Усе це могло перед війною, за життя царської рідні, стати справжньою сен-зацією. Нині, коли вся її історія складається з сотні таких сензацій на межі фільмової фанта-зії, більшість, вислухавши такої тайни, спитає лише: „Ну, добре, і що з цього!“

— **Дня 6. червня 1929 р.** нострифікував в По-знані свої праські студії і був промований на доктора медицини Богдан Недільський, родом з Коломиї. 2259 1-1

Дописи.

РУДКИ. Місто без гр.-кат. парохії. — Денаціоналізація міщан. — Боротьба з ли-хом). Нема, здається на всій території укра-їнської землі під Польщею такого міста як Рудки. 52 клм. від Львова, місто повітове, а помимо з 87 проц. українців в цілому повіті, а помимо цього самі Рудки не мають жадного видимого знаку, що вони є містом українського повіту. В далекій минувшині було в Рудках інакше. Міщанство Рудок було у 80 проц. українське, а походило воно з родів Химяків і Когутів. ...

в управі міста займали видніші становища. Та брак церкви і священика з одного боку, а конкуренція костела і повітових установ з другого боку, довели до того, що тепер 90 проц. Химяків і Когутів стали „чистокровними“ поляками, а оставша решта кількох міщан, сама не знає чим вона є. Вправді перед кількадесяти роками вибудовано невеличку церковцю, але вірних оставлено на дальше парохіянами Беньковоі Вишні, віддаленої 3 клм. від Рудок. Звідси що третю неділю приїзджав парох на Богослуження до Рудок. Такий стан справи був дуже вигідний для винародовлювання міщанства. Парохію Бенькова Вишня, а в цім і Рудки презентував дідич Беньковоі Вишні (в послідних роках перед війною ґр. Скарбек), тому парохами Рудок були завсіди священики, які не вміли або не хотіли рудецького міщанства освідомити і привязати до нашого обряду й народности. Самі міщани, не маючи жадного дороговказу, остались несвідомими старорусинами, за що відпокутували в Талергофі, де з них двох померло. В 1910 році заходом священиків і світської інтеліґенції з повіту засновано в Рудках кредитове Товариство „Народний Дім“ та міщанство не приступило до него і не вважало його за свою інституцію, бо вже було грубо здесятковане переходом на латинство, а оставша його частина була цілком несвідома. Воєнні події докінчили решту. Богато в бою полягло, а ще більше ради страха і хліба відреклося нашої церкви і народности. Оставші недобитки з тяжким трудом удержуються ще на позиції. Але якщо далі буде так як тепер, то не довго видержуть і грозить Рудкам те, що ані одної душі з корінних міщан Рудок не остане не то українцями, але навіть грекокатоликами. Зрозуміли це ідейні одиниці споміж міщанства й інтеліґенції з Рудок і постановили собі за всяку ціну рятуватись. В тій ціли вибрано комітет, який поставив собі за ціль у найближчому часі вибудувати парохіяльний дім і добути у компетентної духовної влади священика, який потрібний не лише для самих міщан, але і для урядовців, робітників, а переважно для слуг, яких у Рудках дуже богато. Тому, що в Рудках Богослуження відбуваються кожної 3 неділі, то з конечности ходять мешканці Рудок переважно до костела. Крім цего є в Рудках школа виділова мужеська і жіноча, в яких необхідна катехізація для українських дітей. Однак досі цей комітет не розвинув майже ніякої роботи, бо слід признати, що фондів на переведення такого важного завдання, як будова парохіяльного дому не має жадних, а про примусову конкуренцію нема що навіть думати. Але помимо цього колиб комітет віднісся з проханням до наших установ і видніщих громадян, які певно зрозуміють їх положення, то допомогу для осягнення своєї цілі безумовно дістануть. Кождий віруючий українець не пожаліє своєї лепти, бо свідомий того, що жертва ця стане запорукою для удержання нашого міщанства в Рудках тепер і в будуччині. — **Гість.**

КАЛУШ. (Експропріяція селянських ґрунтів у користь акц. спілки Тесп. у Калуші.) Перед тижнем відбулася у Голини, де акц. спілка Тесп. з Калуша задумує будувати копальню сильвіну, розправа у справі вивласнення господарських ґрунтів під цю копальню. Розправа відбулася під проводом делеґата тут. староства Теліховського, який покінчив її проголошенням оречення, що дотичні власники ґрунту мають відступити ґрунт акц. спілці Тесп. до уживання на цілі заложення копальні потасових солей, з двома вентиляційними шибами та одним видобуваючим шибом на гірничому полі „Голинь“, як також у ціли виконання доїздової дороги для перевозу матеріялів понад 7 морґів орного ґрунту, на протяг 32 літ у найм, причім титулом відшкодування за ужиття цього ґрунту усталено річний чинш по 72 зол. за один морґ. Провідник комісії Теліховський оголосив заразом, що коли Тесп. зложить протягом найближчих трьох днів одно-річний чинш, матиме право самовільно обняти предмет вивласнення в посідання і приступити до будови потрібних будинків, без вичікування правосильности експропріяційного оречення. Слід замітити, що вивласнений ґрунт лежить при самому гостинці і надається на будівлю селянських господарств, а деякі із вивласнених селян призначили були цей ґрунт для себе на будівлю. Коли селяни просили комісію, щоби обект вивласнення відсунути принайменше на кількадесять м. від гостинця і лишити їм від гостинця місце під будову, члени комісії збували їх кпинами, дратуючи таким чином загрожених у своїй екзистенції селян. Двом родинам забрано цілий їхній варстат праці, бо не полишено ні клаптика ґрунту, який становить їх одиноке джерело доходу. Супроти смішно низького відшкодування, яке комісія установила, грозить інтересованим селянам страшна нужда, тимбільше, що не зовсім узглянено домагання селян у тому напрямі, щоби концесіонер набув ґрунт на власність і через заплату відповідного відшкодування за позбуття власности уможливив вивласненим набуття за одержані гроші ґрунту в іншому місці. Інтервенція інтересованих у станиславівського воєводи, щоби заяснстував незгідне з обовязуючими постановами закону зарядження калуського староства та видав заборону на обняття ґрунту перед правосильністю експропріяційного оречення, не віднесла ніякого успіху. Селяни в розпуці, ситуація вельми напружена. Інтересовані селяни просять наших послів, щоби схотіли цею справою заінтересуватися і прийти їм з допомогою. Вкінці щоби виробити собі поняття, як ведеться справа, годиться навести уступ дорученого інтересованим селянам експропріяційного оречення, який звучить: „Również nie uwzględnia się prośby pełnomocnika wywłaszczyć się mających właścicieli gruntów, a to rodziny Brasławskich, Szynkarów i Pańkowych, aby im doręczono wszystkie wydać się mające w sprawie tego wywłaszczenia orzeczenia nie w języku państwowym polskim tylko ukraińskim, gdyż ustawa z dnia 31. lipca 1924 r. o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych Dz. U. Nr. 73 poz. 724, nie przewidziała w artykule 2. języka ukraińskiego jako języka, w którymby pisma i orzeczenia władz i urzędów miały być sporządzon“. Зазначується, що концесіонер зовсім не старався зі селянами полагодити справи угодово, як цього експропріяційний закон вимагає, але при допомозі комісії відобрав селянам їх власність на протяг 32 літ за річним чиншом по 70 зол. від морґа. Обставина, що поминено вимагану законом вступну умову з заінтересованими, вказує докладно на те, що концесіонер був певний того, що сталося на шкоду селян. У цій справі повинні наші посли негайно інтервеніювати. — (Від Редакції: Цей знаменний допис дістали ми перед кількома днями, але з технічних причин не можна було спублікувати його скорше.)

Зі спортового життя.

Україна—Гакоаг 4:0 (2:0).

Відплатні змагання за мистецтво „А“ кляси між повищими дружинами закінчилися певною побідою „України“, яка за весь час гри мала рішучу перевагу над противником і не допускала його майже до голосу. Дружина „України“ у всіх лініях була вирівнаною і не мала слабих місць, а колиб була грала з більшим щастям, то вислід міг бути навіть двоцифровий. Ґолі стріляли: Кобзяр 3 і Лисик, наріжників (корнерів) 12:1 для „України“ Суддював д-р Недзвірський дуже добре.

Друга з ряду побіда „України“ в грах за мистецтво вказує на те, що її змагуни отряслися вже з першої „треми“ і дають запоруку, що в дальших грах не дадуть вирвати собі ніодного пункту і не допустять до того, щоби „Україна“ розгравала кваліфікаційні змагання за спадок до „Б“ кляси.

Дуже відрадне явище, що наше громадянство щораз-то більше цікавиться спортом і відвідує численно змагання (около 1.00 осіб), однак слід завважити, що деяка частина публики видко зразилася від наших сусідів запала стрийської рогачки, бо на адресу грачів противника і судді сипались обраслиаві епітети, хоч ні перші, ні другий не дали до цього жадної причини. Тому, що серед культурного громадянства подібне явище рішучо не повинно мати місця, Виділ Т-ва повинен ужити енерґійних заходів, щоби повідучити раз на все з такою тактикою деяких людців, які хіба повинні розуміти, що подібними витуками роблять Т-ву медвежу прислугу. Інше діло прояви радощів і ентузіязму, які підбадьорують грачів, а інше лайка і епітети на адресу противника і судді.

Сокільські Спортові Змагання.

Дня 13. червня 1929 р. при участи 105 змагунів відбулися сокільські спортові змагання. В поодиноких конкуренціях брало участь: у легкій атлетиці 47, у відбиванці 36, в копанім мячи 22 змагунів. Змагання мущин та жінок відбувалися рівночасно в двох комісіях. Висліди зі змагань мущин слідуючі: Біг: 100 м. 1. Вішка Теофіль (Сокіл Жидачів) 12,00, 2) Ілечко Ів. (С.-Б.) 12,1, 3) Петріна Б. (С.-Б.); Біг 1.500 м. 1) Ілечко 4:56,1; 2) Полотнюк Евген (С.-Б.) 4:57,4; 3) Сіл Вол. (Україна); 4) Сапович Вол. (Сок. Станиславів). При бігу 1.500 м. була крім ком. суддів ком. лікарська, яка оцінювала стан (кондицію) змагуна та на підставі д. доброї кондиції признала Саповичеві III. місце. Гинці 4×100: 1) УССК в часі 50:8,1; 2) Сокіл-Батько. Мети: диск: 1) Гнатейко (С.-Б.) 29,41.5; 2) Рак Яр. (С.-Б.) 27,28.5; Петріна Богд. 26,24.5.

Ратище: 1) Вішка Т. 43,52 побитий український рекорд, поставлений перед війною в Перемишлі; 2) Гнатейко 34,25; 3) Ганишин Лев (С.-Б.)33,83.

Стусан кулею: 1) Круль Ів. (Сок. Клепарів) 10,43; 2) Куник М. (С.-Б.) 9,6.5; 3) Копач Ром. (С.-Б) 8,63.5.

Булавка: 1) Вішка Т. 58,10; 2) Рак Яр. 44,30; 3) Булка Яр. (С.-Б.) 42,25.

Скок у височінь: 1) Вішка Т. 1.57; 2) Петріна Б.; 3) Качала М. (УССК.); Скок в довжінь: 1) Вішка Т. 6,4.5; 2) Петріна) 5,98; 3) Мош (С.-Б.) 5,36.; Вилаз по линві 5 м. довгій. (Перший раз впроваджено до українських змагань): 1) Мош 6,3 сек.; 2) Онишкевич (С.-Б.) 6,5; 3) Ілечко 7,1.

ЗМАГАННЯ ЖІНОК:

Біг 60 м. 1) Бирчак С. (СКУД) 9 сек.; 2) Левкович (СКУД); 3) Герасимович Ір. (С.-Б.).

Мет ратищем: 1) Коцюбівна М. (С.-Б.) 18.44; 2) Ніжанковська Н. (С.-Б.).

Стусан кулею: 1) Бирчак С. 7.73; 2) Ніжанковська Н. 7,08; 3) Левкович.

Скок у височінь: 1) Бирчак С. 1,19.5; 2) Ніжанковська 1,15; 3-4) Коритківна і Левкович.

Скок вдовжінь: Бирчак С. 4,01; 2) Левкович 3,85; 3) Герасимович 3,19.

У змаганнях у відбиванці брало участь шість дружин. Висліди: ЖУСК—СКУД 21:30; С.-Б.—Сокіл IV (жіночі) 28:26;

Старші ученики—члени молодші 20:27; Копаний мяч: Сокіл Миколаїв—Сокіл IV 5:0.

Змагання перейшли при великім зацікавленні досить численно зібраної публики. На жаль представників УСС не було видно.

Спортова Секція „С.-Б.“

З судової салі.

ВІДГОМІН ЛИСТОПАДОВИХ ДНІВ.

Українські студенти і студентки перед судом.

У вівторок, 18. червня ц. р. починається новий політичний процес проти сімох українських студенток і студентів, як епільоґ листопадових днів з минулого року. На лаві обвинувачених засяде **чотири українські студентки**, а саме: 1) Марія Кравцівна, 2) Марія Чижівна, 3) Софія Мойсеовичівна і 4) Марія Конрадівна та три студенти, а саме: 5) Жигмонт Процишин, 6) Осип Процишин і 7) Евген Сеня. Розправа протягнеться біля десятьох днів і відбуватиметься у малій салі окружного суду при вул. Баторія. Вступ на салю дозволений тільки за білетами. З ходу розправи будемо подавати своєчасно докладні звіти.

Будапешт (545). 20·00 Опера і циганська орхесдра.

Київ (775). 10·00 Робітничий концерт.

Ленінград (1000). 20·30 Концерт.

Варшава (1395,1). 17·55 Легка музика. 20·15 Концерт солістів.

Познань (339,8) 22·45 Каварняна музика.

Прага (343,2). 20·00 Чеська фільгармонія.

Четвер 13-го.

Льондон (356). 21·30 Дуети на два фортепяни. 23·35 Музика до танців.

Париж (1744). 17·15 Симфонічна музика. 21·00 Концерт.

Берлін (475,4). 17·00 Концерт.

Відень (519,9). 16·00 Квартет Сідінг.

Будапешт (545). 22·15 Циганська орхестра.

Рим (443,8) 21·00. Еспанська музика.

Міляно (504,2). 20·30 „Ріголетто".

Москва (1442,3). 16·40 Камерна музика. 19·00 Опера.

Харків (1680). 21·00 Народній концерт.

Варшава (1395,1). 17·55 Концерт солістів. 20·30 „Панна лялька" оперетка Фаля.

Краків (314,1) 20·30 Концерт.

Познань (339·8). 20·30 Скрипки.

Катовиці (339,8). 23·00 Смичковий квартет.

Прага (343,2) 21·00 Квінтет фортепян.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під дир. Ів. Когутяка:

Буск:
середа 19.VI Король життя.
Золочів:
четвер 20.VI Пташник з Тиролю
пятниця 21.VI Король життя.
Готується до постановки Сулиміт. 4-?

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича.

Борщів:
19.VI Чесна Сузанна.
20.VI Базар.
Сколе:
21.VI Осінні Маневри.
22.VI Маруся Богуславка.
23.VI Вій.
Сколе:
24.VI Осінні Маневри.
25.VI Базар.
26.VI Чесна Сузанна.
27.VI Тітка Чарлі.

Готується до постановки: „Доріна", „Весілля при ліхтарнях" і „Захар Беркут". До Театру заанґажовані: артистка Театру Львівської Кооперативи і Т-ру п. Стадника п. Бенцалева, п. Цісикова, а також дириґент тихже театрів п. Цісик. 2218 4—?

З прив. коед. гімназії Рідної Школи з правом прилюдности в Чорткові. Вступні іспити до приг. і до І. кляси відбудуться 28. червня. Вступні іспити до кляс від I—VI. 25—27. червня — **Управа.** 2224 3 3

Ігуменат монастиря св. Макрини у Львові при вул. Потоцького 95. подає отсим до відома, що цьогорічні **3 дневні реколекції** для Вп. Пань жінок священиків і учительок зачнуться дня 2 липня вечором. Оплата за харч і мешкання денно 4 зол. Постелі не треба привозити. Зголошуватися найдальше до 28 червня ц. р. 2236 3—3

Конкурс Тов. Вак. Осель. Завдяки Тов. Сільський Господар, яке відступає свою школу в Коршові біля Коломиї на приміщення вакаційної оселі, задумує Тов. Вак. Осель уладити додаткову чотиротижневу оселю для 25 дівчаток в віці від 10—15 літ за оплатою 90 зол. з дорогою. — Зголошуватись найдальше до дня 25. червня 1929 р. до секретарки тов. п. Марії Ліщинської в школі Шевченка вул. Мохнацького ч. 12. в раніших годинах. — **Управа.**

З гімн. Рідної Школи в Дрогобичі. Дня 1. вересня 1929 р. буде отворений при гімназії 1. відділ гуманістичного типу, рівнорядний IV. кл. гімн. старих типів. Вступні іспити до цього відділу (на основі покінчення 7-ми кл. школи) відбудуться дня 28. і 29. червня ц. р. Вступні іспити до 1. кл. теперішньої гімназії (класичного типу) відбудуться також дня 28. і 29. червня, а вступні іспити до II—VII кл. теперішньої гімназії дня 25. і 26. червня. — Обі гімназії, 8 клас старої і 1. відділ гуманістичного типу, переносяться до власної нової домівки. — У старому будинку буде отворена бурса на 80 місць за оплатою від 0 до 70 зол. місячно. — **Управа.** 2238 1 3

Пригадка. Дня 20. червня ц. р. відбудуться Загальні Збори Української ремісничої Бурси у Львові в домівці Товариства „Зоря" при вул. Вірменській ч. 25. — о 6-їй год. вечером. Просимо так членів як і прихильників Бурси численно взяти участь. — **Виділ.** 2265

На цілі Тов. Вак. Осель зложили: Вп. П. о. Сухий Володимир, Болехів 5 зол., Союз Українок, Золочів 10 зол., Скобельська, Золочів 2 зол., д-р Волошин, 10 зол., Олена Бурачинська 5 амер дол., Тинків Бабин, Косів 5 зол., д-р Ол. Барвінський 100 зол., Н. Н. 50 зол., Союз Українок, Самбір 20 зол. Управа Тов. складає сердечну подяку.

Дня 23. VI. 1929 р. обходить Чит. „Просвіти" в Жидачеві 50-літний ювилей свого основання. Програма свята: о год. 8·30 рано Богослуження, 12. год. в полудне Академія в салі місцевого Сокола, год. 2·30 Великий Повітовий фестин. — Сусідні читальні Просвіти проситься о співучасть. — **Виділ.**

Управа дівочої гімназії Рідної Школи в Тернополі подає до відома, що вступні іспити до кляс IV—VII відбудуться дня 26-го, а до I кляси 29 червня. Зголошення подавати до 24 червня.
2250 2—2

Приватна семинарія з правом прилюдности в Коломиї. Вступні іспити на курси I—IV. розпічнуться 25 і потревають до 27 червня. Зголошення приймає Управа до 24. червня включно. До подання написаного батьком або опікуном треба долучити метрику, свідоцтво лікарське, останнє шкільне свідоцтво, свідоцтво щеплення віспи, власноручно написаний перебіг життя та свідоцтво моральности, коли кандидатка скінчила 14 літ і мала перерву в науці. 2249 2—3

Приватна гімназія Р. Ш. з правом прилюдности в Коломиї. Вступні іспити до кляс IV—VII. розпічнуться дня 28.VI. 1929 в годині 10. рано. Зголошення приймається до 27 червня. По вакаціях вступні іспити будуть могли відбуватися лише за дозволом Кураторії. — Управа. 2248 2—3

Оповіщення. Провід Національного Союза Українських Студентів в Бельгії подає до загального відома, що виключив із членів Насуса за невиконування обовязків панів: Миколу Біласа, Юрія Лупашка і Маріяна Гулку. Нехай українське громадянство знає, що є ще й такі наші студенти, які не то що не хотіли і не хотять працювати на народнім полі, але не виконують навіть таких обовязків як заплачення членської вкладки. Звичайно такі панове вертають гордо з чужини і нарікають на своє громадянство, що не приготовило для них вигідних посад. — За провід: О. Бриндзан голова, С. Стеців секретар.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2. 1366 53—?

ДОБРЕ ПРОСПЕРУЮЧА адвокатська канцелярія до заміни. — Зголошення приймає Секретаріят С. У. А. Львів, вул. Руська ч. 3/I. 2260 1—3

ПОШУКУЄТЬСЯ жінки до помочі в плеканню немовляти. — Зголошення до Адміністрації „Діла" для „Лікарки". 2262 1—3

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники перероблюємо на ручні. 3 б 170-?

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
432 **Пересвітлення Рентґеном.** 14—24

Д-р Роман Перфецький
веде свою адвокатську канцелярію
ЛЬВІВ, вул. БЛЯХАРСЬКА, 9.
1582 (побіч Ринку). 6—10

зол. 6·50	ГОДИННИК ANCRE	зол. 6·50

швайцарський з гарантією тільки у
Б. ҐРИНБЕРҐА ЛЬВІВ, Сикстуська 4.

Конкурс.

На посади учителів (-льок) класичної фільольоґії, української, польської і німецької мови педагогічних предметів, математики и р сунків, руханки і ручних жіночих робіт в гімназіях і семинарях „Рідної Школи" можна вносити прохання до канцелярії Товариства, Львів, Ринок ч. 10/II. до кінця червня н. р. —
Головна Управа „Рідної Школи".
2261 1—2

Проф. ЛОШНІВ і Б. ОХНИЧ
виконують
артистичні праці сценічних декорацій і декорування саль як рівнож арт. реклями і компонування орнаменту (десені) — точно і скоро.
Б. ОХНИЧ, ЛЬВІВ, 29 листопада 11 б.
Замовлення можна полагоджувати рівнож через кооп. „Український Театр у Львові", вул. Руська ч. 18. І. пов.
2266 1—1

УНЕВАЖНЮЮ згублену військову книжочку видану через ПКУ. в Станиславові на ім. Назаревич Олександер рожденний 190.. 2229 3—1

Маґістрат міста Станиславова.
Станиславів, дня 6. червня 1929.
Ч. 11.894/26.
Переторг на продаж будинків і ґрунтів.

Оголошення!

Маґістрат міста Станиславова ділаючи на підставі ухвали міської Ради з дня 29. квітня 1929 р., розписує отсим публичний переторг на продажу низше означених будинків, які є власністю Громади міста Станиславова.

1) **Реальність у Львові при вул. Опата Гофмана ч. 5.** виказ гіп. 925/IV. Lk. 828 ⁴/₄, що обіймають чиншову двоповерхову каменицю на буд. парц. 4746.
Виклична ціна 140.000 зол.

2) Реальність у Станиславові при вул. Галицькій вик. гіп. 5620 кн. ґрунт. гр. кат. Станиславів, що обіймають парцелю буд. Lk. 281/2 з поверхнею около 9.0000 m² на якій стоять чотири одноповерхові камениці з мансардами. В кожній камениці є 22 мешкань. Ці будинки не є обняті законом про охорону льокаторів. Реальність обтяжена позичкою з Державного будівельного фонду в квоті 280.700 зол.

З цеї реальности можна сотворити евентуально чотири окремі гіпотечні обєкти і окремо продати.

Виклична ціна за цілий обєкт 450.000 зол. Можна оферувати також на поодинокі камениці.

3) Реальність при вул. Бельведерській вик. гіп. 5169 кн. гр. Станиславів, яка обіймає фабричні будинки, в яких тепер міститься гарбарня під фірмою Progress.
Виклична ціна 72.000 зол.

4) Реальність при вул. Пястів при новій торговиці, складається з ґрунту, на якім стоїть поверховий фабричний будинок, тепер є фабрика лямпу... В будинку вільне мешкання з чотирох комнат і кухні з приналежностями.
Виклична ціна 128.000 зол.

Всіляких близших виснень як що до самих обєктів так і услівій ліцитації як також продажі, уділить Виділ VII. Маґістрату устно або на бажання письменно.

Хто рефлектує на купно цих обєктів, має внести до дня 28 червня 1929 р. до год. 12. на руки Президії Маґістрату запечатані письменні оферти з поданням оферованої ціни.

Оферта має бути заосмотрена в напись, до якого обєкту відноситься.

По відкриттю письменних оферт по год. 12. дня 28. червня 1929 р., переведеться устний переторг.

Ті, що вносять письменну оферту як і ті, що приступають до устної ліцитації, мають зложити в міській касі в Станиславові вадію у висоті 10% викличної ціни за обєкт, на котрий оферує.

Вадія має бути зложена в готівці або на книжочки міської Каси Ощадности в Станиславові виставлена на показчика згідно в інших вальорах з пупілярним забезпеченням.

Громаді міста прислугує право свобідного признання і вибору в принятті оферт, а навіть право продажі поза переторгом.

Вацлав Хованец в. р.
Бурмістр.
2205 3—3

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.